

Olek Grotowski i Małgorzata Zwierzchowska, Rozmowa z ptaszkiem

Zawierucha wyje jak suka,
Mróz tak szczypie jak Dreptak dziewczuchy,
A do mego okna ptaszek puka,
Żeby dał mu jakieś okruchy.
Stuka, puka ptaszę wynędzniałę,
Piszczy, prosi - Tyś dobre dziecię,
Daj mi pojeść! - A ja na to: - A chałę,
Trzeba było nazbierać w lecie!
Chciałbyś draniu, żebym zrobił daszek,
Żebym sypał pszenicy lub żyta?
A gdzie całe lato był pan ptaszek?
Czemu wtedy mi nie śpiewał, pytam?
Gdym nocami bezsennymi czuwał,
Kłopotami, zmartwieniami struty,
To gdzie wtedy pan ptaszek fruwał?
Przypuszczalnie na jakieś ksiuty!
A gdy przyszła do mnie jedna Walerka
I gdy krew zaczęła we mnie tętnić,
Czemu wtedy ptaszek nie zaćwierkał,
Żeby tę Walerkę roznamiętnić?
Był wszak nastrój, adapter i flaszka,
Księżyc miasto swym blaskiem pobielił,
Lecz zabrakło śpiewu pana ptaszka,
I nic, guzik, jak psu w ucho strzelił...
Nie tak łatwo w mym wieku o babki,
Swą absencją ptaszek wszystko zniszczył.
Teraz ptaszek niech chucha w łapki,
Teraz ptaszek niech sobie piszczy!
Życie, ptaszku, nie czytanka ze szkółki,
Trzeba przez nie pchać się przebojem!
Że co proszę? Kawałeczek bułki?
A kaktusa! Sam sobie pojem!
Zresztą, co tam, nie jestem zwierzę,
Choć pan tutaj, panie wróbelek,
Na, masz trochę, ty, kopany w pierze,
Ale latem to odćwierkasz, kuchnia Felek!!!